

befolkningen stænke mig den Lillid at bringe den midlertidige Finantslov i forsvaerlig Anvendelse, nu vel, jeg skal ikke vœgre mig ved, naar ingen Finantslov kommer tilstede, da at bringe den midlertidige Finantslov i Anvendelse, men sœrend det sidste Middel var forsvœgt til at bringe en regulær Finantslov tilveie, vilde jeg ikke vœre med dertil. De Udtalelser, der hidtil ere fremkomne idag fra den Side, som forrige Gang ikke vilde forhandle i Fællesudvalget om Finantsloven, tyde ikke paa, at dette sidste Forsœg paa at bringe en Finantslov tilveie vil føre til noget Resultat, det synes i alt Fald ikke, at det vil føre til noget Resultat. Seg kan beklage det, men jeg maa selvfølgelig acceptere det.

Overraskende for mig var det, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som saa fuldkomment rigtig forudsatte, at Regjeringen kun lod sig lede af, hvad der efter dens Mening var stemmende med Folkets Vel, kunde fremstille Konsekventerne af Regjeringens Handling paa den Maade, som han gjorde. Det ærede Medlem gjorde gjældende, at Uvillien mod Regjeringen vilde Universitetet let komme til at undgjelde for, at Embedsmændene ligeledes for deres Vedkommende let vilde komme til at undgjelde for Uvillien imod Regjeringens Forbliven, og hvad der for mig var endnu mærkeligere, at end ogsaa Flaadens Udvikling skulde komme til at undgjelde for Uvillien imod at se den nuværende Regjering. Det forekommer mig, at det saa lidt vil vœre fra Repræsentationens Side at iagttage det, som det ærede Medlem forudsatte, at Regjeringen kun kunde have for Sie, nemlig det almenne Vel, at jeg ikke kan tro Andet end, at der maa ligge en Misforstaaelse fra min Side til Grund for, hvad jeg her har udtalt, og idet jeg drager det frem, giver jeg det ærede Medlem udtrykkelig Leilighed til at fralægge sig den Mening, som jeg fik ud deraf; thi jeg kunde ikke faae nogen anden. — Endnu skal jeg kun gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), som gif saa vidt i sin Konservatisme, at han vilde drage en Parallel mellem Regjeringens Optraeden i 1877 og Folkethingets Optraeden nu. Seg tror, at det ærede Medlem ved nøiere at undersøge de 5 Stridspunkter paa Finantsloven i 1877 vil faae nogen Banfælighed ved at forsætte denne Parallel. Seg tror, at det ærede Medlem vil faae nogen Banfælighed ved at finde nogen særegen Parallel mellem Stridspunkterne i 1877 og Stridspunkterne nu, ligesom det ærede Medlem jo absolut har Ret i at betegne de Stridspunkter, som foreligge nu, som noget Nyt, der var indbragt af mig. Det ærede Medlem vilde gjøre gjældende, at Thinget denne Gang var særdeles konservativt ved at ville holde paa, hvad han betegnede som en vedvarende Anmærkning for Universitetets Vedkommende. Seg veed ikke, hvor-

paa det ærede Medlem vil begrunde denne Betegnelse af en Anmærkning for Universitetet som vedvarende. Vi kjende ganske vist vedvarende Anmærkninger paa Finantsloven, Anmærkninger, som sige, at, naar engang i Tiden det og det indtræder, skal det og det ske. Det er en vedvarende Anmærkning, men nogen saadan vedvarende Karakter har Anmærkningen med Hensyn til Universitetet aldrig nogenstinde haft. Det er aarlige Vedtagelser, Anmærkninger, om det ærede Medlem vil, men som sjældent eller aldrig have kunnet glæde sig ved det andet Things fulde Bifald. Det andet Thing, som saa hyppig viser den Moderation ikke at forandre i Finantsloven, hvad dette Thing har indbragt, skjøndt det ingenlunde bifalder Bestemmelserne, har i flere Aar fundet sig i, at der for Universitetets Vedkommende fandtes Bestemmelser paa Finantsloven, som det ikke kunde billige. Men det har aldrig frastrevet sig sin Ret til at vedtage noget Andet, det har aldrig forpligtet sig til vedvarende at bestemme det Samme, hvad jo ogsaa vilde vœre den mest topmaalte Urimelighed. Ligeoverfor eller ved Siden af Regjeringens og, jeg formoder, Landsthingets Feil at kræve noget Nyt; hvad Universitetet angik, nævnedes det ærede Medlem som noget Nyt Dyrtidstillæggets Indbringelse paa Finantsloven, som om ikke Dyrtidstillægget, saalænge det overhovedet har eksisteret, har staaet paa Finantsloven og netop har staaet der efter dette Things egen Fordring. Nu bliver det en Indledning til Konflikten, naar man søger Dyrtidstillægget paa det samme Sted, hvor Folkethinget altid har bevilget Dyrtidstillægget, imedens det tidligere ikke har villet bevilge det paa noget andet Sted. At Dyrtidstillægget ikke fandtes paa den forrige Finantslov, har jo ganske andre Grunde, dels at Lønningslovene forelaa, saa at man dog ialtsald kunde have en Forventning om, at de skulde blive gjorte delvis færdige og ikke enkeltvis, dels at man, da Finantsloven for det Aar blev udarbejdet, ikke turde gaa ud fra, at der var nogen virkelig paavisselig Dyrtidsstand mere tilstede. At den nu er der, og i sin fulde Styrke, tror jeg ikke, nogen Æneste fra Modstandernes Side har benegtet. End mindre holdbar er Paastanden om, at det tredje Konfliktpunkt skulde vœre noget Nyt, der var indkommet. Der findes jo paa enhver Finantslov Bevillinger til Flaadebygninger, og hvor udenfor Finantsloven skulde dog Regjeringen have forlangt Bygningen af dette Skib? Er det det ærede Medlems Mening, at Regjeringen har foranlediget Konflikten derved, at den for Finantsaaret 1881—82 har forlangt Bygningen paa Værftet fastsat gennem Finantsloven isædetfor gennem en særlig Lov? Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) var saa ventlig at forudsætte, at Regjeringen havde søgt Konflikten for der at samle sine upaalidelige Venner paany omkring sig. Ligeoverfor en saadan Yttring af det ærede